

[Rytter.]

under Loven. Man kan sige: Naa ja, men det vil ikke altid blive Tilfældet. Men hvem skal afgøre, om de paagældende falder ind under Loven eller ikke? Der staar i Lovforslaget det Udtryk: „Hvis der er Grund til at antage“. Men hvem er det, der skal have Grund til at antage? Er det Tinglysningensmyndighederne eller de ægteskabsstiftende Myndigheder? Eller skal det konstateres paa Forhaand, om de paagældende Mennesker falder ind under Loven eller ikke? Jeg synes, det er en uheldig Formulering.

De samme Ord: „Hvis der er Grund til at antage“, er ganske vist brugt i den nugældende Lov, men de er dog dér brugt om aldeles bestemte Tilfælde, hvor der overhovedet ikke kan være Tvivl, idet der skal foreligge en, om jeg saa maa sige, officiel Udtalelse om, at vedkommende er sindssyg eller i hvert Fald aandssvag i højere Grad. Men naar man gaar med til at tage alle aandssvage med, saa forekommer det mig uheldigt, at man anvender et saa abstrakt Begreb i denne Forbindelse.

Jeg anerkender Ministerens Bestræbelser for at naa et godt Resultat paa dette Omraade, men forinden Lovforslaget forlader Landstinget, skulde vi efter min Mening bestræbe os for at faa en aldeles fast Definition, saa vi ved, hvad det er, vi giver Lovregler om. Jeg henstiller altsaa, at vi i Udvalget søger at blive enige om en Formulering, som er tilstrækkelig tydelig, saa at vi, naar Spørgsmaalet kommer frem, kan overlade Afgørelsen til de underordnede Myndigheder.

Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Psykopaterne er jeg i høj Grad i Tvivl om, hvorvidt vi kan opstille en Lovregel med saa vigtige Konsekvenser, naar Forholdet er det, at selv den højtærede Justitsminister, selv det ærede Medlem, som nu forstyrrer Ministeren, (Veistrup), og jeg selv ikke kan sige, hvad man forstaar ved en Psykopat. (*Justitsministeren* [Steincke]: I højere Grad!). End ikke det kan vi sige, hvad vi forstaar ved Psykopat i højere Grad. Jeg er vis paa, at den højtærede Justitsminister undertiden vil sige: Den Mand, som hedder Rytter, er undertiden Psykopat. Og det kan være, jeg undertiden vil sige det samme om den højtærede Justitsminister. Og hvem skal afgøre dette Spørgsmaal? For det skal altsaa afgøres i Relation til Spørgsmaalet om, hvorvidt vi har Lov til at gifte os eller ikke.

Naar jeg siger det med saa stor Kraft, som jeg gør, er det, fordi jeg har den højt-

ærede Justitsministers Ord for, at han heller ikke ved, hvad man forstaar ved en Psykopat. Den højtærede Justitsminister har nemlig i 1932 tilladt Rigsadvokaten at udstede et Cirkulære, der bærer Numret 260 og er af 7. December 1932. Dér siger Rigsadvokaten udtrykkeligt i Kapitel II, under B 3 — altsaa efter Bemyndigelse af Justitsministeren; selv om det var en anden Justitsminister paa det Tidspunkt, er det i hvert Fald efter Bemyndigelse fra Justitsministeriet —:

„Til sikker Konstatning af Psykopattilstanden hører i Virkeligheden en psykiatrisk Observation fortsat gennem en vis Tid.“

Jeg ved ikke, hvad den højtærede Justitsminister vilde sige, hvis det skulde komme til at foreligge saaledes, at man sagde: Forinden vi tager Standpunkt til, om vedkommende kan gifte sig eller ikke, maa vi have en Observation gennem længere Tid. Justitsministeriet og Rigsadvokaturen har positivt udtalt, hvilket ogsaa er rigtigt, at det er umuligt at afgøre, om en Mand er Psykopat eller ikke, undtagen netop gennem en Observation, der fortsættes gennem længere Tid. Og selv om man foretager Tilføjelsen „i højere Grad“, klarer det ikke Sagen. Jeg synes derfor, vi ogsaa paa dette Punkt sammen med den højtærede Justitsminister i Udvalget maa søge at naa til en Fortolkning, til en Definition, som kan holde, naar de dertil kompetente Myndigheder ved Tinglysning, ved Ægteskabs Indgaaelse eller hvad det nu er, skal udtale sig om, hvorvidt der foreligger en saadan Tilstand. Jeg er derfor i Tvivl om, hvorvidt Ministeren har truffet det rigtige med Hensyn til aandssvage og Psykopater.

Dertil kommer, at naar man gaar saa vidt, som Ministeren her gør det, er jeg ligesom det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Ingeborg Hansen) bange for, at Konsekvensen vil blive, at de paagældende siger: Kan vi ikke faa Lov til at indgaa Ægteskab, saa ser vi bort fra Ægteskabet.

Nu vil man maaske indvende: Ja, men det er dog givet, at de foreslaede Regler vil hjælpe, for hvis det ikke var effektive Regler, vilde man ikke i Tyskland have indført de Regler, som danner Forbilledet for det, der her foreligger, og i særlig Grad for det Standpunkt, som jeg hidtil har troet var Socialministeriets. Men dér maa man tage i Betragtning, at Mentaliteten i Tyskland er en helt anden end hos os. I Tyskland er man ogsaa klar over, at man ikke kan gennemføre disse Regler isoleret; der-